

ಇವನು ಉಂಡು, ತೇಗಿದ್ದೂ ಇದೆ. ಇಂತಹ ಕೆಟ್ಟ ಹುಳದ ಜೊತೆ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಚೈತ್ರ ಆಪ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಉದಯನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂದು ರೂಮಿಗೆ ಬಂದವನೇ ಅವಳ ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಕಾಯತೊಡಗಿದ. ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರು ಎಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಬೇಕು ಎಂದು ಕಾತುರನಾದ. ಅದಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವ ಆಕೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತುಂಬಿದ ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು ಎಂದೂ ದೃಢ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಚಾತಕ ಪಕ್ಷಿಯಂತೆ ಕನವರಿಸಿದ.

‘ದಿನಾ ಜತೆಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಇವತ್ತಾಕೆ ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದೆ’ ಎಂದು ಚೈತ್ರಳ ತಾಯಿ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸಿ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಟೀವಿ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತ. ಸಮಯ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತು ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಚೈತ್ರ ಬರದೇ ಇದ್ದಾಗ ಉದಯ ಮತ್ತು ಚೈತ್ರಳ ತಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಜ ಆತಂಕ ಶುರುವಾಯಿತು.

ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು ಎಂದು ಮೂರು ಅಂತಸ್ತು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನಿಂತ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾರೊಂದು ಬಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿತು. ಅದು ರವಿ ಕುಮಾರ್ ಕಾರು ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲು ತಡವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಚೈತ್ರ ಕಾರಿನಿಂದ ಇಳಿದಳು. ತುಂಬ

ಗೆಲುವಿನಲ್ಲಿ, ಉತ್ತಾಹದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ‘ಬೈ..ಫ್ಯಾಂಕ್ಯೂ ಸರ್, ಗುಡ್ ನೈಟ್’ ಅಂತ ಹೇಳಿದಳು.

ಅವನು ಏನೋ ಹೇಳುತ್ತಾ ಕಾರು ತಿರುಗಿಸಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ‘ಓಕೆ ಸರ್’ ಹೇಳಿ ಮನೆಯತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡಿ ಬರತೊಡಗಿದಳು. ಅದೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಉದಯನ ಮನಸ್ಸು ಭಾರವಾಯಿತು. ಯಾರೋ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಹೃದಯವನ್ನು ಹಿಂಡಿದಂತಾಯಿತು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಡ್ಯೂಟಿಗೆ ರೆಡಿಯಾದ ಉದಯ ಎಂದಿನಂತೆ ಚೈತ್ರಳ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ‘ಬಾ.. ಚೈತ್ರ ಹೋಗೋಣ?’ ಎಂದು ಕರೆದ.

‘ಓಹ್..ಸಾರಿ ಉದಯ, ರವಿ ಸರ್ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರ್ತೀನಿ ಅಂದ್ರು.. ಹೇಗೆ ಬೇಡ ಅನ್ನೋಕೆ ಆಗುತ್ತೆ ಅಲ್ಲ. ನೀನು ಹೋಗು’ ಅಂತ ಕೂಲಾಗಿಯೇ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಾಕೋ ಉದಯನಿಗೆ ತಲೆ ತಿರುಗಿದಂತಾಯಿತು. ಸೋತವನಂತೆ ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಯತೊಡಗಿದ. ಹೀಗೆ ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಚೈತ್ರ ಉದಯನ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಲೇ ಹೋದಳು. ಬರುಬರುತ್ತಾ ರವಿಕುಮಾರ್ ಚೈತ್ರಳ ದಿನಚರಿಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಹೋದ.

ಇದಾದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರವಿವಾರದ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕೆಲವು ಕೂಲಿಯವರು ಬಂದು ಚೈತ್ರಳ ಮನೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನು ಯಾವುದೋ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಚೈತ್ರ ಮತ್ತೆವಳ ತಾಯಿ

ಸಹಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಗಾಬರಿಯಾದ ಉದಯ ಚೈತ್ರಳ ಬಳಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ.

‘ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ರವಿ ಸರ್ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ್ದು, ನಮ್ಮನೇ ಮೇಲೆ ಸಿಂಗಲ್ ಬೆಡ್ ರೂಮ್ ಮನೆ ಖಾಲಿ ಇದೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಿಡಿ. ನೀವು ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡೋದು ಬೇಡ. ಮನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ್ರೆ ಸಾಕು ಅಂದ್ರು. ಅವರು ಅಷ್ಟು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಆಗಲ್ಲ ಅನ್ನೋಕಾಗುತ್ತೆ ಅಲ್ಲ..? ನೋಡು ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಗಾಡಿ, ಕೂಲಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಪಾಪ.. ತುಂಬ ಒಳ್ಳೆಯವರು..’ ಎಂದು ಸಾಮಾನು ಜೋಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತಳಾದಳು. ಉದಯ ಪೊಳ್ಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟವನಂತೆ ಕುಸಿದ. ಯಾಕೋ ಅವನಿಗೆ ರವಿ ಕುಮಾರ್ ಮೇಲೆ ವಿಪರೀತ ಕೋಪ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

‘ಈ ಅಮಾಯಕ ಮುಗ್ಧೆಯನ್ನು ಹುರಿದು ಮುಕ್ಕಲು ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಪ್ಯಾನ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದೆಲ್ಲಾ ಇವಳಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಹಣದ ಆಸೆಗೆ, ವೃತ್ತಿಯಾಸೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಒಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ..?’ ಅವನೊಳಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಕಾಡತೊಡಗಿದವು. ಇನ್ನು ತಡ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ; ಬೇಗ ಇವಳಿಗೆ ತಾನು ಪ್ರೀತಿಯ ವಿಷಯ ಹೇಳಬೇಕೆಂದ. ಆಗಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಬರೆದ ಪತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ತಡಕಾಡಿ ತೆಗೆದ. ಆದರೆ ಕೊಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆದೇ ಭಯ, ಆತಂಕ ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿತು. ಅವಳಿಲ್ಲದ ಈ ಬಿಲ್ಡಿಂಗು, ಈ ವಿರಿಯ, ಅವನಿಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ತಾನು ವಿರಿಯ ಬದಲು ಮಾಡಿ ಬೇರೆ ರೂಮು ಮಾಡಿದ. ಇಂದು ಕೊಡಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಅವನು ದಿನಾ ಕಂಪನಿಗೆ ಆ ಪತ್ರ ತರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ, ಕೊಡಲಾಗದೆ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಈ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳೇ ಕಳೆದವು. ಚಳಿ, ಮಳಿ, ಗಾಳಿ, ಬಿಸಿಲು, ಧೂಳಿಗೆ ಆ ಪತ್ರ ಹಳೆಯದಾಗುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಅಕ್ಷರಗಳು ಕಳೆಗುಂದಿದವು, ಮಡಚಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟು ಹರಿಯತೊಡಗಿತು. ಯಾಕೋ ಅವನಿಗೆ ಅದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತೀರ ಭಾರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರೂ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜೇಬಲ್ಲಿ ನಾಜುಕಾಗಿ ತೂರಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಹುರಿದು ಹೋಗುವಷ್ಟು ಮೆದುವಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಬರಲಾರದಷ್ಟು ಅದು ಅವನ ಮೈಮನಕ್ಕೆ ಆತ್ಮೀಯವಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಯಾದರೂ ಬಿಡುವುದು ಅಥವಾ ಹುರಿದು ಹಾಕುವುದು, ಅದು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡುವ ಅವಮಾನ ಎಂಬ ಭಾವ ಅವನ ಸುಪ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ಆ ಪತ್ರ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮುನ್ನುಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಭಾವಗಳ ಕನ್ನಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು, ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು, ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು, ತಮಾಷೆ ಮಾಡಿ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ‘ನೀನೊಬ್ಬ ಪೆದ್ದು, ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದ ಹೇಡಿ’ ಎಂದು ಕಿಚಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.. ಬರು ಬರುತ್ತಾ ಆ ಪತ್ರ ವಿಚಿತ್ರ ಘಮಲು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು ಅವನಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣ ನಶೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು ಮುದ್ದಿಸುವುದರಲ್ಲೇ ಏನೋ ಮಜವಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ಉನ್ಮಾದಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದ. ಯಾಕೋ ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲಿದ್ದ ತುಡಿತವಿರಲಿಲ್ಲ, ಭಾವನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಸತನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಸಾಲು ಬರೆದು ಹತ್ತು ಸಾರಿ ಅಳಿಸಿದ. ಏಕೋ ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೊಂದು ಪದ ಬರೆದಾಗಲೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಗಲ್ಲು ಎತ್ತಿ ಇಳಿಸಿದಷ್ಟೇ ಆಯಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬರೆಯುವುದೇ ಬೇಡವೆಂದ! ಬರೆದಿದ್ದೇ ಸಾಕು ಎಂದ. ಪತ್ರ ಹಳೆಯದಾದಷ್ಟು.. ಹುರಿದು ಹೋದಷ್ಟು.. ಭಾರವಾಗುತ್ತಾ, ಹಗುರವಾಗುತ್ತಾ, ಸಮಾಧಾನನಾದ, ಪ್ರಪುಲುವಾದ..!

ಕೊನೆಗೂ ಆ ‘ಒಲವಿನ ಓಲೆ’ಯನ್ನು ಚೈತ್ರಳಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗದೆ ಚಡಪಡಿಸಿದ. ಪ್ರೀತಿ ತನ್ನ ಕೈಗೆಟುಕದೆ ಮರೀಚಿಕೆಯಾಗೇ ಉಳಿಯಿತು ಎಂದು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಚಿಂತನಾದರೂ, ಪ್ರೀತಿಸಿ, ವಂಚಿಸಿ ಕೈಕೊಡುವ ಹುಡುಗಿಯಿರಿಗಿಂತ ಮದುವೆಯಾಗದೇ ಉಳಿಯುವುದೇ ಲೇಸು ಎಂಬ ಕಟುಸತ್ಯ ಅರಿತ. ಬದುಕನ್ನು ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲೇ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಯಶ ಸಾಧಿಸತೊಡಗಿದ.